

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**M. Antonii Marsilii Colvmae, Bononiensis, I. C.
Archiepiscopi Salernitani, De Ecclesiasticorum Reddituum
Origine, & Iure Tractatvs**

Colonna, Marcantonio

Venetijs, 1575

Argvmenta Omnivm Capitvm, Qvae In Hoc Libro Continentvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61495)

ARGVMENTA OMNIIVM
CAPITVVM, QVAE IN HOC
LIBRO CONTINENTVR.

C A P. I.

Car. 1.

*N*DE antiquitus apud Hebraeos, aliosq; iidem populos nonnullos sacerdotibus necessarij sumptus suppetere: & qua ratione Christus Dominus noster, dum inter homines ageret, sibi, suisq; ad victum necessaria pararet.

C A P. II.

Car. 6.

*Q*uam Ecclesiae formam, ac quarendi victus rationem post Christi ad Patrem ascensum, Apostoli instituerint.

C A P. III.

Car. 11.

*P*rogradiente demum tempore, vita communionem paulatim labefactari, ac loco pretij hereditates à Christi fidelibus tradi coepisse, diuersasq; laycorum in viuendo sectas exortas.

C A P. IIII.

Car. 15.

*V*ita communis ratio quo primùm tempore exoleuerit, atque Ecclesiasticorum reddituum in quatuor partes diuisio facta fuerit.

b z CAP.

C A P. V.

Car. 20.

Inter clericos diutius, quàm inter laycos communis vite institutum perdurasse, licet clerici non eodem omnes modo, sed alij alijs sanctius, perfectiusq; hanc communionem seruarint.

C A P. VI.

Car. 23.

Demum etiam inter clericos communionem sublatam esse, sed ita tamen, ut primo bonorum patrimonialium, deinde Ecclesiasticorum diuisio fuerit instituta, ac non Ecclesiasticorum quidem omnium, sed mobilium tantum, cum rerum immobilium communio diutissimè permanserit.

C A P. VII.

Car. 29.

Porro immobilium rerum communionem haud perpetuò mansisse, sed certis eas quoque possessoribus assignari cœpisse, ac præcipuè religiosorum cœnobijs, quo in numero Anachoreta, Monachos, Sarabeyta, atque id genus alij censentur.

C A P. VIII.

Car. 39.

Apud quos primùm peculiare cuique clerico redditus cœperint assignari, & quo primùm tempore beneficiorum, tum & commendarum usus fuerit inductus.

C A P. IX.

Car. 44.

Beneficij, beneficiariorumq; nomen vnde fluxerit; ac quàm multa templa quibus hodie præficiuntur beneficiarij, Idolorum antiquitus fuerint domicilia.

C A P. X.

Car. 49.

Ecclesiasticarum gradus personarum inter se distingui atque ordinem in ijs certum institui quàm maximè decuisse.

C A P. XI.

Car. 53

Quenam beneficia administrationem & iurisdictionem habeant, & qui illa obtinent, quibus vocabulis nuncupentur.

C A P.

C A P. XII. Car. 58.

Esse & beneficia cum administratione quidem, sed qua iurisdictione careant, Recte q̄, hoc diuisionis capite officia quoque contineri. Porro eos qui illa obtinent, varijs nominibus appellari.

C A P. XIII. Car. 63.

Cuiusmodi beneficia sint, qua dignitatem praebeant: & an Cardinales dicantur dignitatem obtinere, inde q̄, plura de Cardinalium origine, nomine, & titulis.

C A P. XIII. Car. 72.

Varias itidem esse species Beneficiorum, qua nec iurisdictionem, nec administrationem habeant.

C A P. XV. Car. 75.

Regularium beneficiorum quot genera sint: tum & de sacerdotalibus temporalibus ac perpetuis beneficijs, item q̄, commendis nonnulla scita necessaria.

C A P. XVI. Car. 82.

Quibus temporibus plures religiosorum Regulae & Congregationes à sede Apostolica deinde approbatae, exordium sumpserint.

C A P. XVII. Car. 87.

Dignitate sacerdotes vel ante hac semper ceteris hominibus praestitisse, maximo q̄, illos in pretio apud omnes penè nationes habitos esse.

C A P. XVIII. Car. 91.

Quibus rebus potissimum prae ditos esse oporteat, qui sacris initiari velint.

C A P. XIX. Car. 97.

Præter ea, qua hucusque tradita sunt, alia etiam in sacerdotibus requiri, qua ab ipsorum voluntate prorsus pendunt: tum de eorundem barbibus nonnulla.

C A P. XX. Car. 105.

Reliquis porrò clericis omnibus debere Pralatos vita & moribus præstare, & qua in ijs virtutes præ cateris elucere debeant.

C A P. XXI. Car. 112.

Inter has duas quæstiones plurimum interesse, an beneficiorij reddituum Ecclesiasticorum domini sint, & an si eos vanè consumpserint, ad eorum restitutionem teneantur: multasq; in hac tota controuersia doctorum sententias extare, qua omnes commodissimè ad tres tantum rediguntur.

C A P. XXII. Car. 122.

Hostiensis opinio, clericum modò usufructuarium, modo vsuuarium asserentis, reiicitur ut incerta, & qua tractationis nostræ scopum non prorsus attingat.

C A P. XXIII. Car. 128.

Quibus potissimum argumentis videantur Archidiaconi partes defendi posse, & quibus ea responsonibus commodissimè refellantur.

C A P. XXIIII. Car. 167.

Facili etiam negotio dilui posse, qua contra Archidiaconi sententiam afferuntur.

C A P. XXV. Car. 185.

Quonam pacto in hac tota controuersia dominium accipiendum sit, & an rectè à pristina illa quatuor partium diuisione, qua post erecta beneficia planè iam ab usu recesserit, argumentum sumi possit.

C A P. XXVI. Car. 203.

Ecclesiasticorum reddituum verè dominos esse clericos varijs rationibus demonstratur.

CAP.

C A P. XXVII. Car. 216.

Duabus ex rebus potissimum constare bona ecclesiastica, nimirum decimis & pijs legatis; utrunque verò huius diuisionis caput huic opinioni maximè suffragari, quæ fructuum Ecclesiasticorum clericis dominium concedit.

C A P. XXVIII. Car. 231.

Quid si clerici per luxum Ecclesiasticæ suæ fructus effundant an tunc saltem restitutioni obligentur: id quod multis rationibus primo aspectu affirmari posse videtur.

C A P. XXIX. Car. 234.

Non nulla illi esse præmunienda, qui rectè hanc restitutionis questionem explicare velit.

C A P. XXX. Car. 240.

Minime quidem dubitari posse, quin parcè clerici, ac moderatè bonis Ecclesiasticis uti debeant; verum si id minus faciant, nihil esse tamen, cur propterea restitutioni obnoxios esse illos existimemus.

C A P. XXXI. Car. 249.

Nulla ex parte huic ipsi sententiæ quæ proximè comprobata fuit, contraria argumenta aduersari.

C A P. XXXII. Car. 257.

Vtrum clerici sororibus, cæterisque consanguineis ex redditibus Ecclesiasticis dotes præstare valeant.

C A P. XXXIII. Car. 267.

Archidiaconi sententiæ tunc locum esse posse, cum ita luxui clerici se dedunt, ut propterea iniunctum sibi munus deserant. Mox Caietani suspecta quadam rejicitur distinctio, qui monachis suis nimium fauens, melioris eos hac in re conditionis, quàm cæteros clericos esse voluit.

C A P. XXXIIII. Car. 275.

Quæ animaduertere illum oporteat, qui inter communes sententiæ rectè valeat diiudicare, quoties de illarum pondere

re

re quaestio oritur; quine ex Pontificijs ac sacris interpretibus Archidiaconi sententiam probauerint.

C A P. XXXV. Car. 289.
Longè maiorem illorum esse numerum, qui Archidiacono aduersati sunt.

C A P. XXXVI. Car. 296.
Tam multos esse interpretes, qui communi inspecta consuetudine, reddituum Ecclesiasticorum clericis dominium tribuunt, ut si consuetudinem attendamus, de communi sententia multominus dubitare possumus.

C A P. XXXVII. Car. 303.
Licet utriusque sententiae fautores D. Thomæ uerba captare, ac certatim ad se quisq; trahere studeant perspicuè tamen illum hac in re loqui, & clericos non modo dominos facere, sed etiam ab omni restitutionis onere liberare.